

## POSTANOWIENIE

19 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Władysław Pawlak

SSN Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 19 maja 2026 r. w Warszawie  
skargi A.K. i T.T.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w Warszawie

z 21 października 2020 r., V Ca 2982/18,

wydanego w sprawie z powództwa A.K. i T.T.

przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.

o zapłatę,

**1) odrzuca skargę;**

**2) zasądza od skarżących na rzecz pozwanego koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 240 (dwieście czterdzieści) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia skarżącym odpisu tego postanowienia do dnia zapłaty.**

Władysław Pawlak

Grzegorz Misiurek

Agnieszka Piotrowska

(A.D.)

## UZASADNIENIE

Pozwem z 24 czerwca 2016 r. (data wpływu), skierowanym przeciwko Bank S.A. w W., powodowie A.K. i T.T. wnieśli o zasądzenie od pozwanego kwot po 553,34 zł z odsetkami ustawowymi od 23 lutego 2016 r. do dnia zapłaty na rzecz każdego z nich, łącznie kwoty 1.106.68 zł, z tytułu zwrotu kwot uiszczonych przez nich na podstawie umowy kredytu hipotecznego waloryzowanego kursem CHF z 18 stycznia 2006 r. , zawierającej, zdaniem powodów, niedozwolone postanowienia umowne.

Wyrokiem z 27 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie oddalił to powództwo. Apelacja powodów od tego orzeczenia została oddalona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z 21 października 2020 r.

W dniu 18 października 2022 r. powodowie wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem tego wyroku.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Stosownie do art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c., można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze innych środków prawnych przysługujących stronie na podstawie kodeksu nie było i nie jest możliwe.

Ocena zasadności skargi dokonywana jest przez Sąd Najwyższy z uwzględnieniem autonomicznego pojęcia bezprawności, zgodnie z którym orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> k.p.c. jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, Nr 1, poz. 17 i z 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, Nr 2, poz. 35; postanowienie Sądu Najwyższego z 26 lipca 2018 r., IV CNP 25/18 oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 września 2012 r., Sk 4/11, OTK-A 2012/8/97, Dz. U. 2012, poz. 1104 ).

W postępowaniu zainicjowanym skargą, o której mowa w art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c., kognicja Sądu Najwyższego nie obejmuje kontroli prawidłowości zaskarżonego orzeczenia, odpowiadającej założeniom kontroli kasacyjnej. Rozpoznając skargę, Sąd Najwyższy bada jedynie, czy doszło do tak rażącego i elementarnego uchybienia w wykładni i zastosowaniu przytoczonych w skardze przepisów prawa przez sąd powszechny, że wydanie orzeczenia określonej treści wykracza poza sferę swobody przynależnej sądowemu stosowaniu prawa, stąd stanowi przypadek niezgodnego z prawem sprawowania władzy publicznej przez sąd. W konsekwencji, orzeczenie Sądu Najwyższego, uwzględniające przedmiotową skargę, nie wzrusza zaskarżonego nią prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego, lecz stanowi prejudykat niezbędny do dochodzenia przez stronę od Skarbu Państwa naprawienia wskazanej w skardze szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem.

Ze względu na nadzwyczajny charakter tego środka prawnego, jego funkcję oraz obowiązujący, przy jej sporządzeniu i wniesieniu, przymus adwokacko-radcowski, skarga musi spełniać wysokie wymagania formalne, które podzielić należy na wymogi stawiane pismu procesowemu (art. 424<sup>5</sup> § 2 k.p.c.), których ewentualne wadliwości podlegają naprawieniu w drodze postępowania naprawczego oraz wymogi konstrukcyjne skargi (art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c.), których braki nie podlegają sanacji, lecz powodują obligatoryjne odrzucenie skargi na podstawie art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c.

Stosownie do art. 424<sup>5</sup> k.p.c., skarga powinna zawierać:

- 1) oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części;
- 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie;
- 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny;
- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy;
- 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono,

stosując art. 4241 § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi;

6) wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że uprawdopodobnienie szkody polega na wskazaniu - w formie wyodrębnionego wyводу zawartego w skardze - jej postaci i rozmiaru, czasu jej powstania, związku przyczynowego między wystąpieniem uszczerbku a wydaniem prawomocnego orzeczenia objętego skargą o stwierdzenie jego niezgodności z prawem. Twierdzenie skarżących powinno być uwiarygodnione przez powołanie i przedstawienie dowodów, jak również innych środków, nieuznawanych przez kodeks za dowody (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141; z 7 kwietnia 2009 r., II CNP 1/09, z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, z 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05; z 23 lipca 2006 r., IV CNP 23/06).

Rozpatrywana skarga nie spełnia wymagania konstrukcyjnego określonego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. albowiem skarżący nie uprawdopodobnili, że przez wydanie tego wyroku została im wyrządzona szkoda we wskazanej przez nich w skardze kwocie 677 343,42 zł. W postępowaniu zakończonym wydaniem zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego z 27 listopada 2017 r., powodowie domagali się zasądzenia na ich rzecz kwot po 553,34 zł z odsetkami ustawowymi od 23 lutego 2016 r. do dnia zapłaty na rzecz każdego z nich, łącznie kwoty 1 106, 68 zł. To tylko roszczenie było zatem przedmiotem rozpoznania przez Sądy *meriti* obu instancji w poprzedniej sprawie. W pozwie z 24 czerwca 2016 r. sami powodowie podnieśli zresztą, że cyt.: „roszczenie pozwu odpowiada ustawie, a nadto jest wyważone i umiarkowane. Zakłada ono utrzymanie umowy w mocy i uzyskiwanie przez bank zarobku. Na skutek wyeliminowania klauzul abuzywnych (co dzieje się *ex lege* i *ex tunc*) pozwana spółka pozbawiona jest dowolności, ale nada! zarabia (jak w każdym kredycie zgodnym z ustawą) na odsetkach, prowizjach oraz innych opłatach”. Zawarte w skardze wywody dotyczące szkody w kwocie 677 343,42 zł. poniesionej przez powodów wskutek wydania zaskarżonego

wyroku, są zatem oderwane od przedmiotu postępowania zakończonych tym orzeczeniem. Skarżący nie uprawdopodobnili, w szczególności, normalnego związku przyczynowego między prawomocnym oddaleniem przez Sąd Rejonowy powództwa o zasądzenie kwoty 1 106,68 zł, podtrzymanym następnie w wyroku Sądu Okręgowego z 27 listopada 2017 r., a wskazywanym obecnie w skardze uszczerbkiem majątkowym wynoszącym 677 343,42 zł. Prowadzi to do konkluzji, że skarga jest dotknięta nieusuwalnym brakiem konstrukcyjnym, polegającym na nieuprawdopodobnieniu przez skarżących wyrządzenia im szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego nią orzeczenia w kwocie wskazanej w skardze czyli 677 343,42 zł i stanowiącej, według twierdzeń powodów, spłaconą przez nich przedterminowo kwotę zaciągniętego w pozwanym Banku kredytu hipotecznego.

Trzeba przy tym podnieść, że powodowie nie zostali pozbawieni - przez wydanie wyroku Sądu drugiej instancji objętego niniejszą skargą - możliwości zaspokojenia roszczenia o zwrot przez pozwanego Bank nienależnego, ich zdaniem, świadczenia w wysokości 677.343,42 zł w związku z nieważnością umowy kredytu, lecz nastąpiło to w wyniku zaniechania dochodzenia przez nich tej kwoty od pozwanego Banku w stosownym postępowaniu sądowym.

W tym stanie rzeczy, skarga podlegała odrzuceniu (art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c.). Orzeczenie o kosztach postępowania należnych przeciwnikowi skargi, który wniósł odpowiedź na skargę, obliczonych od ustalonej wartości przedmiotu zaskarżenia, znajduje oparcie w art. 98 i 108 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398<sup>21</sup> w zw. z art. 424<sup>12</sup> k.p.c.

Władysław Pawlak

Grzegorz Misiurek

Agnieszka Piotrowska

(M.M.)

[a.ł]